

Generalforsamling 2023

Den mundtlige beretning

KALUNDBORG LÆRERKREDS
DANMARKS LÆRERFORENING KREDS 53 Nytorv 8, 1. sal, 4400
Kalundborg
Tlf.: 59 51 51 12
e-mail: 053@dlf.org
hjemmeside: www.kreds53.org

Kære medlemmer – kære kolleger

Sådan en mundtlig beretning er altid et stykke tid om at komme til Verden. Fra en tidligere generalforsamling husker jeg fx Karens stemme, der sagde ”Spørg en lærer” – mange gange i en af sine beretninger. Et godt udsagn at hænge mange vigtige pointer op på. Det kunne såmænd sagtens bruges igen – vi vil stadig gerne spørges. Men i år har jeg tænkt, at jeg vil prøve at tage udgangspunkt i nogle af de telefonsamtaler, man har som kredsformand i løbet af et år.

Prisen er kun god, hvis varen er det

Den første samtale jeg tænker på, er lidt snyd – for jeg har faktisk ikke oplevet det for nylig – men den KUNNE lige så godt have fundet sted – nemlig: Det Faglige Hus ringer og fortælle HVOR fantastisk billige, de er – og de kan så i øvrigt ikke rigtig gøre rede for, på hvilken måde de kan skaffe mig bedre vilkår, hvad deres holdning til overenskomster er osv. ... Arbejdet i Fagbevægelsens Hovedorganisation, FH, har nok skærpet mit blik for, at de gule ”fagforeninger” intet har med fagforeninger at gøre – og at de, der ofte kalder dem fagforretninger har fuldstændig ret. Har I fx prøvet at google Krifa – mærkesager? De har absolut intet at byde på – ud over arbejdsglæde – og et ensidigt fokus på den enkelte. Eller endnu værre – tjek Det Faglige Hus – og de forklarer grundigt, hvor heldigt det er, at man ikke behøver at strejke, hvis ens kolleger gør det. Intet om sammenhold og solidaritet. Så – jeg tænker altid, at Netto har fuldstændig ret, når de – oveni købet med gult af hensyn til de gule, - skriver på deres vindue lige under kredsens, at prisen kun er god, hvis varen er det. Og nu håber jeg selvfølgelig, at I synes, at vores vare er god – her kommer i hvert fald en masse om noget af det, vi arbejder på hver eneste dag i Danmarks Lærerforening og i Kalundborg Lærerkreds.

Kig i krystalkuglen

Noget af det jeg tror, kommer til at fylde i den pædagogiske debat, er balancen mellem skærm og analoge undervisningsmidler. Næsten al vores undervisning er i dag hængt op på undervisningsportaler og digitale indgange. Vi er nødt til fremadrettet at have en nuanceret og reflekteret debat på alle niveauer fra ministerium til kommuner og skoler for at afveje fordele og ulemper i forhold til børns læring og trivsel, så vi kan bane vejen for digital dannelse og teknologiforståelse i de kommende generationer. Vi oplevede jo, hvordan den ensidige satsning på digitale løsninger tydeligt viste, hvor sårbart det kan være, når unilogin er i udu, som vi har oplevet de seneste uger, og de fysiske materialer - som burde kunne træde i stedet - er få og gamle, efter der er sparet på den ”analoge” materialekonto i mange år, og tiden til at opfinde nyt er knap.

Øget praksisfaglighed er på samme måde et spørgsmål om balancering. Hvordan skal skolen vægte det praktiske i forhold til det teoretiske? Der er ingen tvivl om, at den praktiske dimension, især i de seneste år har været nedprioriteret i skolen og der er ingen tvivl om, at samfundet har behov for andet og mere end teoretisk funderede borgere. Forsøget med at gøre obligatoriske valgfag til prøvefag efter 8. klasse gør det næppe alene – og gør næppe heller meget godt for elevernes kreativitet eller glæde ved det praktiske.

Vores nye undervisningsminister har fokus på både skærmetid og praksislæring - og vi følger spændt med i, hvad der kommer til at ske. Som lærere må vi gøre opmærksom på, at begge dele øger behovet for efteruddannelse.

Kommunerne har mulighed for at søge om at give mere frihed til velfærdsområderne. Når vi i Kalundborg Lærerkreds er tilbageholdende med at skubbe på for frihedsforsøg på skoleområdet hos os, hænger det sammen med, at vi dels hører fra både Holbæk og Esbjerg, hvor de nu er på 2. år

med frihed, at det er svært, hvis det skal foregå i sparetider. Dels mener vi, at det er helt nødvendigt med en grundig samtale om, HVEM der bliver sat fri og til HVAD.

Kommuneøkonomi og demografi

Kommunernes økonomi lyder som et virkelig tørt emne for os, der ikke er sååå vilde med tal. Men ikke desto mindre er det helt afgørende for kredsen at holde øje med udviklingen. Som der også står i den skriftlige beretning, så bor vi jo i en kommune, hvor der er styr på økonomien – på den måde, at der kan laves budgetter, der holder, så vi har undgået at skulle åbne budgetterne kort inde i det år, som de gælder i – som det ellers er tilfældet i flere nabokommuner. Det ændrer bare ikke ved, at vi også rammes af den mere og mere stramme økonomi på det kommunale område, der også hos os rammes af stærkt stigende udgifter til både ældreområdet og måske især specialområdet – både for børn og voksne. Vores kommunes stærke tal-fokus gør måske også, at når man har konstateret, at Kalundborg bruger index 116 på skoleområdet (hvor 100 udtrykker landsgennemsnittet) – så får vi så rigeligt, - og så er der ingen grund til at tale mere om det – den kommunale samvittighed er ren. Fordelingen af pengene vender jeg tilbage til senere. I den landspolitiske helikopter ville det være et kæmpe fremskridt, hvis nogen fik øje på det helt skøre i, at vi i Kalundborg har omkring en halv milliard i kassen. Pengene kan bare ikke komme alle dem til gavn som helt tydeligt har behov – fordi budgetloven – med loft på servicerammen – forhindrer, at vi kan bruge dem. Her er vi enige med borgmesteren, når han i sin egenskab af KL-formand, peger på behov for at ændre budgetloven, så den ikke bare stramt forholder sig til, om et budget bliver overholdt – ja eller nej. Der skal være mulighed for at prioritere og overføre over- og underskud.

Læreruddannelse på Vallekilde Højskole

En dag ringede telefonen. Det var en ny journalist fra Nordvestnyt. Hun sagde – sådan cirka: ”Du har måske ikke hørt det endnu – men i morgen bliver det offentliggjort, at Absalon vil lave en læreruddannelse på Vallekilde Højskole, hvor de studerende bor på højskolen det første år – hvad tænker du om det?” Nej, det havde jeg ikke hørt, - men det var da en virkelig god nyhed. For mig som gammel højskoleelev – og læreruddannet fra den gang, hvor man havde en identitet som lærerstuderende, - MÅ man jo bare bifalde et forsøg, der prøver at genskabe professionsidentiteten. Samtidig er det afgørende, at vi får studiepladeser, som ligger lige i hjørnet mellem Odsherred, Holbæk og Kalundborg Kommune. Min påstand er, at nogle af vores unge IKKE drømmer om København som det eneste saliggørende for at have et godt ungdomsliv. En højskoleversion kan – forhåbentlig – også tiltrække studerende, som netop bliver tiltrukket af højskolelivet og den sociale dimension af denne model. I Kalundborg er det supervigtigt, at vi får gearret skolerne til at tage imod praktikanter fra den nye uddannelse. Vi skal blive synlige for dem, allerede mens de går på uddannelsen, så det vil føles naturligt at kigge i vores retning, når de skal ud at søge job.

Fastholdelse og rekruttering

Kalundborg Kommune har – sikkert i lighed med resten af landets kommuner – nu i flere år haft en særlig indsats for at fastholde og rekruttere medarbejdere – især social- og sundhedsmedarbejdere samt uddannede folk til børn og skoleområdet. En udfordring, som vi sikkert kun har set begyndelsen af. For selv om man måske kan diskutere validiteten af de tal, der kom engang i efteråret, hvor det var gjort op til, at vi havde et meget høj antal af ikke-læreruddannede blandt de seneste ansatte, så er det - sammen med det høje sygefravær og den store personaleomsætning - en stor belastning for det store flertal af jer, der faktisk bare kommer på arbejde hver dag – og bliver i stillingen i en

årrække. Man ved, at når tiden er knap, så er ”plejer” vigtig for at komme helskindet igennem hverdagen, - hvor man ikke skal opfinde alting forfra. Når hverdagene bliver præget af nye folk, vikarer og konstante nødschemaer og plan B, C og D.

Så er det, at telefonen ringer på kreds-kontoret. ”Jeg ved slet ikke, om jeg skal være lærer mere” – er en sætning, som er stort set enslydende for kolleger, som længe har forsøgt at holde fast og holde ud, - og som en tilfældig hændelse knækker og sender hjem.

En af kredsens allervigtigste indsatser vil også fremover være at forsøge at være med til at forbedre de daglige vilkår på skolerne, så man kan holde til sit job. Det er muligt, at der ikke kan skaffes flere midler til skolerne, men så kan man i hvert fald undersøge, hvilke muligheder, der er for at gøre elevernes skoledag kortere, så lærerne har bedre mulighed for at dyrke den tætte relation til elever og forældre, og samtidig får bedre mulighed for at udvikle co-teaching og forberede fag og aktiviteter.

En telefonopringning: Nyansat i Kalundborg Kommune siger: ”Jeg skal bare lige forstå – kan det virkelig passe, at der ikke er aftalt et max på undervisningstiden i Kalundborg?” Og ja – den er god nok. Man glemmer nogle gange, at der er andre vilkår i andre kommuner.

Jeg har ikke skrevet noget om A-20 – vi er stadig på vej med forbedringer. Vi har et godt og tæt samarbejde med vores konsulent i DLF, som snart kender Kalundborg skolevæsen lige så godt som os. I skrivende stund er vi på vej mod et møde med kommunen, skolelederne, konsulenten og os, hvor vi skal prøve at afklare, om vi er uenige og i givet fald om hvad i forhold til nogle dele af opgaveoversigterne. Måske har nogle af jer benyttet lejligheden til at spørge Gordon om det her for lidt siden. Lige som det var med de foregående arbejdstidsaftaler, så tænker jeg, at det i Kalundborg åbenbart altid kræver mere tålmodighed, før noget vil lykkes.

Jeg har heller ikke noget med om OK-24, - for det har Søren forberedt et lille indlæg om. Men overenskomsten handler jo også om arbejdsvilkår, så også der skal vi finde ud af, hvad der kan forbedre vores hverdag og muligheden for at lykkes med opgaven – og for at kunne holde til det i hele arbejdslivet.

Inklusion

Denne beretnings mest omfangsrige afsnit kommer til at handle om inklusion – fordi det fylder rigtig meget i hverdagen for lærerne. Og fordi der foregår mange forskellige indsatser på det område. Og fordi den overskrift afføder en masse refleksioner og overvejelser, som jeg gerne vil dele og drøfte med jer.

I administrationen er der pt to spor med hver sin styregruppe. Jeg har skrevet om det i den skriftlige beretning, men kort fortalt, så handler den ene om, at politikerne har bedt om en ressourcefordelingsmodel, hvor alment skolerne kommer til at betale, hvis de sender elever videre til et specialiseret tilbud. En såkaldt incitamentsmodel – der som navnet siger, skal opmuntre alment skolerne til at beholde eleverne, hvor de er. For ellers koster det. I resten af elevens skoletid. Fornuftigt set fra politikernes stole, hvor udgiften til specialskoler ikke kan blive ved med at stige. Skidt set fra elevens perspektiv. Elever skal have det rette skoletilbud. Uanset, hvor mange der har samme behov. Lige netop i dag, hvor vi holder generalforsamling, er politikerne taget af sted på deres årlige planseminar, hvor de blandt meget andet skal have incitamentsmodellem præsenteret. Jeg håber virkelig, at de vil besinde sig og overveje, om der ikke er andre muligheder, - og altså skyde modellen til hjørne igen, lige som de gjorde sidste år.

Den anden styregruppe arbejder med ”Handleplan for udvikling af den faglige og pædagogiske kvalitet – samspillet mellem almen- og specialområdet.” I den forbindelse er der opsat en række

mål, som fx handler om at få vores specialtilbud beskrevet, - hvad kan de – og hvordan gør de det – og hvad er forskellen imellem dem osv. Der skal også kigges på, hvordan man kan have en tidligere indsats, så færre børn måske kan sendes direkte fra børnehaven til et specialtilbud. (Antallet af børn, som aldrig når at begynde i folkeskolen på 43% var et virkelig overraskende og tankevækkende tal for mig.) Et andet mål er, at der skal ses på specialskoleelevernes mulighed for at vende tilbage til almenskolen. Et antal, der pt er forsvindende lille. Det giver jo også umiddelbart god mening at tage hul på den snak. Jeg tror bare, at der vil være lang leveringstid på at både at få forældrene til at synes, det er en særlig god ide – OG på at kunne nå at gøre eleverne klar. Som kollegerne fra inklusionscentrene klogt sagde forleden: ”Vi får jo ikke børn, der skal ud af fællesskabet – vi får elever, som ikke har været en del af et fællesskab længe. Mange af dem kommer hjemmefra og skal lære at være en del af et fællesskab igen.”

Hvilket giver mig anledning til at nævne de 2 medlemsmøder vi netop af holdt sammen med BUPL og FOA for ansatte fra hhv. specialskolerne og inklusionscentrene. For netop at tale med dem om de indsatser, som der arbejdes med. Det giver god mening at have lærere og pædagoger sammen fra de to typer af skoler, fordi de jo deres hverdag ikke skeler så meget til, hvem der er hvad. Det er SÅ vigtigt for os som fællestillidsrepræsentanter at få alle deres mangfoldige ideer, forslag og synspunkter, når vi skal videre til at give input i styregrupperne. Vi vil helt sikkert prøve at samme flokkene igen senere på året. Især har de 3 inklusionscentre overraskende nok ikke meget kendskab til hinandens praksis.

Endnu et initiativ, som er kommet ud af arbejdet med handleplanen, er den lokale version af Sammen om Skolen. Vi er i øjeblikket på vej rundt til alle kommunens folkeskoler på Tour de Folkeskole. Vi er 2 forældre, en skoleleder, FTR fra BUPL, FOA og mig, samt direktøren og en konsulent fra BLU. Emnet er inklusion, fordi man både lokalt og på landsplan i Sammen om Skolen-samarbejdet er helt med på, at det ER inklusionen, der udfordrer både personale, elever og forældre allermest i disse år. Jeg synes, at vi på de første 5-6 skoler, som vi har nået, har haft nogle virkelig gode samtaler, hvor vi primært har de store ører med for at høre, hvad der skal til for at man kan lykkes. Vi starter hver gang med – som sandt jo er – at sige, at der altså ikke er nye penge at komme med, - men hvad – af det vi allerede gør, virker bedst? Og hvad skal vi altså gerne gøre mere eller mindre af? Foreløbig kommer der en lang række notater og stikord ud af besøgene, som vi så på den anden side af sommerferien skal forsøge at samle.

Ikke overraskende er et af de udsagn, vi hører rigtig tit: Det virker, når vi er to. Hvis nogen skulle finde på at spørge mig, så mener jeg, at vi har brug for at komme skridtet videre fra der, hvor det skal være sådan en strid – eller nogle gange også en joke om ord – to-voksen eller to-lærer? Jeg tænker, at det jo kommer helt an på, hvad de to voksne skal. Det kan sagtens give mening, at den anden voksne er en pædagog. Så skal vi bare ikke kalde det co-teaching. Hvis eleverne skal holddeles og have differentieret undervisning, så er det to lærere, vi skal have fat i. Og noget kunne tyde på, at der også nogle steder er brug for en snak om roller og om, hvordan de fælles timer skal

forberedes. Hvis de to, der skal være sammen i en klasse, ikke har tid til at forberede sig sammen, duer det ikke.

En anden pointe, som kommer til at stå stadig skarpere for mig er, at man fra centralt hold skal finde ud af, hvad man egentlig vil. Man kan ikke både skrue op og op for prøve og testkrav OG forvente, at eleverne skal trives og have mulighed for at være kreative. Måske kunne man godt slække på det evige behov for sammenligninger med nabokommuner og landsgennemsnit, benchmarking osv. osv. Den liberalistiske kongstanke om, at hvis bare man bliver skammet ud tit nok, så lærer man nok at levere til sidst, får os næppe til at strenge os mere an, end vi gør i forvejen. HVER eneste dag knokler lærerne på alle skoler for at deres elever skal trives og klare sig bedst muligt i deres fag. INGEN kommer på arbejde uden det for øje.. Ja – jeg har lige set det afsnit af Matador, hvor Ellen får en hest, fordi hun er så dygtig i skolen – og Daniel får en, fordi han er en god og kærlig dreng. Og ALLE synes, at Daniel selvfølgelig også skal have en hest. Men i børnehaveklassen er der ikke plads til bare at rose en dreng for at være en god kammerat og dygtig til at vaske op. Han SKAL have lært tallene og bogstaverne og helst også have knækket læsekoden i løbet af foråret. I Kalundborg har vi virkelig mange børn, som har meget at slås med. Nogle mindre skoler omtaler sig selv som en mellemform. Nogle klasser har 10-12-15 børn, som er i kontakt med PPR. Jeg hørte ministeren tale varmt om de århusianske Nest-klasser med 4 børn med udfordringer, som klarer sig fint i en almenklasse. Men – hvad så hvis det er mange flere end 4? Selvfølgelig skal vi have ambitioner på alle børns vegne, men vi kunne med fordel løfte foden fra gaspedalen for mange børns vedkommende.

På mødet med folkene fra specialskolerne var der en, der – spøgefuldt - lagde ud med at spørge, hvordan deres elever kan blive visiteret til en almenskole, - for de sidder med 10-12 børn i nogle af deres specialskoleklasser (som oprindeligt skulle have 6-7 elever), mens mange almenklasser på de små skoler har 6-7-8 elever. Et udsagn, der leder frem mod grunden til, at vi i kredsen gradvist bliver mere tydelige omkring at fordelingen af midler til kommunens mange skoler må laves om. Ved høringsrunden i forbindelse med budget 22, valgte skolelederforeningen – overraskende – at anbefale politikerne at drive skole på færre matrikler, så den sparsomme økonomi ville have bedre mulighed for at hænge sammen. Vi har hidtil være mere tilbageholdende, men i takt med at skolerne også i de kommende år får færre og færre elever – og dermed færre og færre midler at drive skole for, så MÅ en kraftig opfordring til vores kommunalbestyrelse være, at de er nødt til at tage et seriøst kig på, hvilket tilbud eleverne på de forskellige skoler får. Og en drøftelse af, hvornår en skole bliver for lille. Det er nemt at forstå, at alle små samfund gerne vil have en skole. Men vel ikke for enhver pris. Vil man lægge barn til en klasse med 5-6 kammerater? Hidtil har samtalen været forbudt i kommunalt regi, - formodentlig fordi flertallet ikke vil tale om antallet af skoler. Og indrømmet – det er svært. Det skaber uro og utryghed for både familier og ansatte på de mindste skoler. På den anden side mener jeg simpelthen ikke, at der er ordentligt bare at tie problematikken ihjel. Og utrygheden er der, uanset om man må tale om det eller ej, hvis ens skoles elevtal peger nedad. Jeg er spændt på at høre, hvad I siger i den forbindelse – og håber meget, at nogle af jer vil byde ind her.

Opfordring til kommunalbestyrelsen:

Derfor kommunalbestyrelse – I skulle tage og turde tage snakken – med hinanden og med skolens interessenter. Jeg kunne faktisk unde jer alle sammen at have været med på besøg på alle skolerne. Jeg ved godt, at det har I selvfølgelig ikke tid til. Men I ville blive forbavsede, tror jeg – over at op-
leve, hvor mange kloge overvejelser og krumspring, der laves for at få folkeskolerne til at lykkes.

Og i en vigtig parentes vil jeg gerne nævne, at ingen – som i INGEN - foreslår hverken Svendborg-modellen (6 ugentlige idrætstimer til alle elever) - eller nogen anden model som løsning på den situation vores elever og skolevæsnets står i! Gå hellere i gang med at finde ud af, hvordan I undgår, at der ryger penge fra skoleområdet tilbage i kassen – og lad dem i det mindste blive. Kan der på nogen måde findes mulighed for, at der kan være to i klasserne? Man kunne jo starte med den tidligere indsats i de mindste klasser, - men det er også et kæmpe behov både på mellemtrinnet og i udskolingen, hvor elevernes udfordringer folder sig ud på nye måder.

Samarbejde – og tak

Inden jeg runder helt af, vil jeg gerne nævne, at vi i det forgangne år har fået et endnu tættere samarbejde med nogle af de andre organisationer. Dels har vi stadig virkelig gode møder i kontaktudvalget, hvor vi mødes med folk fra mange af de andre faggrupper, som også er ansat i kommunen. Det er oplagt at tale sammen om kommunale forhold – sygefraværspolitik, arbejdsmiljø, økonomi, personaleforhold osv. Vores mødelokale på Nytorv benyttes ind i mellem af både BUPL og FOA. Det er fint at have et tæt kendskab til hinanden.

Noget af det, vi virkelig oplever at have udbytte af som kreds, er møderne med medlemmerne. Det årlige møde med børnehaveklasselederne var igen meget givende for os – lige som kontakten med vores medlemmer på vores eneste regionsskole både har ført til, at Anita og jeg har været på rundvisning på skolen – og til en kontakt til en anden regionsskole med skolekonsulenter, hvor man kan udveksle erfaringer om vilkår for fx vikardækning og håndtering af arbejdstiden for konsulenter. Vi har ikke nået at være på besøg i BLU endnu, men vi har et nyt møde i maj. Også på Rådhuset er det specielt, fordi vores medlemmer arbejder med så mange forskellige opgaver, så det er virkelig vigtigt for os at blive opdateret om deres særlige udfordringer og vilkår.

Ud over vores medlemmer forsøger vi selvfølgelig også at varetage medlemmernes interesser ved at samarbejde med en masse andre folk – skolelederne, politikerne, FH, ungdomsuddannelserne, ansatte i kommunen, måske får vi en aftale med den nye erhvervschef. Anita sidder i Hovedudvalget, jeg er med i Uddannelsesrådet. Der er masser af steder, hvor der er plads til et skolesynspunkt. Kredsstyrelsen er mit primære bagland, som ALT bliver vendt og drejet sammen med – og de løfter alle 4 deres vigtige del af kredsopgaven, så I, medlemmer, kan være helt trygge ved, at vi gør ALT, hvad vi kan for at stå lige bag jer til enhver tid. Stor tak til jer i kreds53-organismen. Og selv om Heidi ikke er medlem af DLF, så kan man næsten ikke nævne kredsen, uden at hun også skal med, – hun som holder styr på medlemssystemet, alle vores lister og alle skolemapperne. Som minder om møder og sørger for indkøb og kaffe – mange vigtige dele for at kontormaskinen kan køre. Sidst men faktisk allerførst – stor tak og klap på skulderen til alle vores tillidsrepræsentanter, som er jeres daglige kontakt til fagforeningen. Som forhåbentlig er den første I går til med spørgsmål, og som sørger for at drage jer ind i skolens beslutninger og drøftelser. Husk at bakke dem op, passe på dem – og rose dem for deres indsats. De fortjener det.

Med disse ord vil jeg overlade min beretning til generalforsamlingens behandling.

Lone Varming
Kredsformand